



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **M. H.**, narozený dne X, státní příslušnost X, toho času pobytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, IČO: 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2023, č. j. OAM-1583/DS-D03-D04-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 14. 12. 2023, č. j. OAM-1583/DS-D03-D04-2023, rozhodl žalovaný v řízení o předání žalobce do příslušného státu, jež bylo zahájeno dne 16. 11. 2023 z moci úřední dle § 11 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**) a dle čl. 26 odst. 1 Nařízení tak, že státem příslušným

k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. c) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Dublinké nařízení**), je Spolková republika Německo (dále jen **SRN**). Současně žalovaný uvedl, že rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) téhož zákona z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby namítal žalobce, že napadené rozhodnutí odporuje smyslu a účelu Dublinkého nařízení. Se svým vycestováním do Německa žalobce nesouhlasí, neboť by mu tím byla způsobena závažná újma. Žalobce trval na svém setrvání na území ČR, a to zejména z důvodu jeho vazeb k ČR a jeho zdravotnímu stavu. Z těchto důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné. Dále žalobce namítal, že jsou v jeho případě splněny důvody zvláštního zřetele hodné pro aplikaci čl. 17 odst. 1 a 2 Dublinkého nařízení, přičemž žalovaný se jejich naplněním nedostatečně zabýval. Tyto důvody spatřoval žalobce v existenci vztahu s českou občankou, s níž na území ČR žije a plánuje uzavření manželství, zároveň jsou na sebe natolik fixovaní, že jejich rozdělení by každý z nich pociťoval jako hluboké osobní neštěstí. Dále žalobce zdůraznil, že v ČR žije již déle než rok, dokáže se velmi dobře dorozumět českým jazykem a s českou kulturou se sžil natolik, že by jen těžko snášel, kdyby musel svůj domov opustit. V tomto spatřoval kulturní relevanci předvídanou čl. 17 odst. 2 Dublinkého nařízení. Dále žalobce spatřoval zásah napadeným rozhodnutím do svého a partnerčina rodinného a soukromého života v míře převyšující veřejný zájem. Rovněž své předání shledával žalobce jako nelogické a ne hospodárné i s ohledem na vytíženost SRN při vyřizování žádostí a existenci zázemí a ubytování zde na území ČR. Dle názoru žalobce by bylo vhodné, aby byl zohledněn jeho věk, který je blízký věku mladistvých, a tudíž po něm nelze spravedlivě požadovat, aby se perfektně vyznal v právním řádu státu, ve kterém žije prozatím krátce. Žalobce také považoval za vhodné, kdyby byly vzaty v úvahu okolnosti, za kterých došlo k jeho zajištění. Poté, co žalobce zjistil, za jakých podmínek je možné na území ČR pobývat, rozhodl se učinit vše pro to, aby svůj pobyt zlegalizoval. Vyhledal advokáta, s jehož pomocí si domluvil schůzku na odboru cizinecké policie na pražském Chodově, tedy se přihlásil sám a dobrovolně. Přesto žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně uvedl nepravdivou informaci o tom, že žalobce po dobu svého pobytu na území ČR nepodnikl žádné kroky k tomu, aby se pokusil legalizovat svůj pobyt, a svou pobytovou otázku vůbec neřešil. Závěrem žalobce poukázal na svůj zdravotní stav, kdy trpí diabetem a je závislý na aplikování inzulínu. Žalobce byl za dobu svého zajištění již jednou hospitalizován v Nemocnici Žatec z důvodu kolísavých hodnot glykémie. Partnerka se za dobu společného soužití naučila, jak s žalobcem v tomto ohledu zacházet, a dokáže mu účinně pomoci. Další aspekt, který svědčí ve prospěch zachování kontaktu žalobce s partnerkou, spatřoval žalobce v tom, že trpí silnými úzkostmi a nezvladatelným stresem, což dokládá lékařská zpráva. Partnerka, jak se již několikrát ukázalo, dokáže žalobci pomoci i v tomto ohledu a jeho psychické potíže nedosahují takové intenzity, když jsou oba partneři pohromadě. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 10. 1. 2024 žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobce neuvedl relevantní důvod, pro který by se nemohl vrátit do SRN, když sdělil pouze to, že SRN vyřizuje oproti ČR mnohonásobně více žádostí o mezinárodní ochranu a vynakládá v tomto ohledu mnohem více prostředků. K námitce vážící se k čl. 17 Dublinského nařízení žalovaný sdělil, že vzhledem k aplikaci čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení na případ žalobce čl. 17 neaplikoval v souladu s existující judikaturou, neboť za žádost žalobce je odpovědné Německo, kde byla jako v prvním členském státě žádost o mezinárodní ochranu podána. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Soud na úvod své argumentace shledává nezbytným vymezit hlavní cíl dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2018, č. j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: *„Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.“* Na základě výše uvedeného tak lze tvrdit, že dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu.
8. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.“*
9. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
10. Podle čl. 18 odst. 1 písm. c) Dublinského nařízení *„Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člácích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost se posuzuje a která vzala svou žádost zpět a učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“*
11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a řešil, zda byly naplněny podmínky pro postup dle čl. 18 odst. 1 písm. c) Dublinského nařízení. Již v průběhu správního řízení byla zjištěna skutečnost, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území SRN. Tato skutečnost byla zjištěna poté, co byla provedena lustrace v databázi EURODAC.

Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v SRN dne 3. 11. 2022. S ohledem na výše uvedené žalovaný následně požádal dne 21. 11. 2023 SRN o posouzení své odpovědnosti za žádost o mezinárodní ochranu, podanou žalobcem na svém území. Dne 22. 11. 2023 SRN přijalo svou odpovědnost za žalobce. Na základě uvedeného dospěl soud, že v případě žalobce byl správně aplikován čl. 18 odst. 1 písm. c) Dublinského nařízení. Ostatně tato skutečnost není jakkoliv žalobcem rozporována.

12. Dále se soud zabýval otázkou, zda v SRN nedochází k systémovým nedostatkům. Předně posuzoval, zda si žalovaný pro tyto účely opatřil dostatek objektivně vypovídajících podkladů. Po přezkoumání této části napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že v případě SRN nejsou známy systémové nedostatky, které by bránili předání žalobce; žalovaný si za tímto účelem opatřil rovněž dostatek podkladů. Žalovaný vycházel zejména z Informace OAMP ze dne 30. 5. 2023, týkající se azylového systému v Německu. Rovněž uvedl, že na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do SRN, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Na tomto místě soud podotýká, že tyto závěry žalobce nijak nerozporoval ve správním řízení ani nyní v řízení o žalobě.
13. V souvislosti s výše uvedeným považoval soud tvrzení žalobce ohledně nehospodárnosti svého předání vzhledem k množství vyřizovaných žádostí SRN a finančních výdajů vynaložených tímto směrem za liché. Dle žalobcovy logiky by bylo každé předání do SRN nehospodárné a Dublinské nařízení by tak rázem postrádalo smysl. Ač je pravdou, že SRN vyřizuje větší počet žádostí o mezinárodní ochranu a vynakládá v tomto směru větší finanční prostředky, nebyly v tomto směru shledány systémové nedostatky, což je rozhodující faktor. Rovněž se nejedná o slepý formalismus, jak tvrdí žalobce, nýbrž o dodržování účinného nařízení EU.
14. Hlavní skupinu námitek však tvořil názor žalobce, jímž vytýkal žalovanému nedostatečné vypořádání se s čl. 17 Dublinského nařízení. Ve vztahu k čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34, kde se NSS vyjádřil následovně: „*Diskreční oprávnění zakotvené v čl. 17 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (nařízení Dublin III), jež státům dává možnost atrakce příslušnosti k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, lze využít jen v případech, kdy je příslušnost určena dle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, tedy dle kritérií kapitoly III, nikoliv dle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení ("zbytkové" kritérium).*“ Jelikož v daném případě nebylo postupováno dle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení, nebyl žalovaný povinen se otázkou aplikace čl. 17 odst. 1 téhož nařízení zabývat. V důsledku toho nemohlo dojít k porušení

žádných práv, stejně jako není možné z tohoto důvodu považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

15. Podle čl. 17 odst. 2 Dublinského nařízení „Členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člácích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.“
16. Co se týče skupiny námitek týkajících se čl. 17 odst. 2 Dublinského nařízení, nezbyvá soudu než konstatovat i zde nedůvodnost těchto námitek. Z dikce výše citovaného článku jasně plyne okruh osob, v jejichž případě lze k aplikaci článku přistoupit. Nezbytným předpokladem pro aplikaci je podání žádosti o mezinárodní ochranu na území státu, jenž vede řízení o určení příslušného členského státu. Jelikož v daném případě žalobce k podání žádosti na území ČR nedošlo, nesplňuje žalobce podmínky pro aplikaci zmíněného ustanovení. Jelikož nebyl žalovaný povinen se otázkou aplikace čl. 17 odst. 2 Dublinského nařízení vůbec zabývat, nelze shledat napadené rozhodnutí v tomto směru nepřezkoumatelné či postup žalovaného v rozporu se zákonem, resp. nařízením EU. Rovněž dle názoru soudu dopadají na čl. 17 odst. 2 Dublinského nařízení závěry učiněné výše v bodě [14] tohoto rozsudku.
17. Nad to soud považuje za vhodné uvést, že žalovaný se při svých úvahách, zda přistoupit k předání žalobce možností aplikace čl. 17 Dublinského nařízení, resp. důvody bránící předání (rodinné, zdravotní atd.) zabýval, jak vyplývá z odůvodnění na str. 3 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zejména vycházel z následujících skutečností – „Jmenovaný si byl po celou dobu vědom svého nelegálního jednání a nepodnikl kroky potřebné k nápravě. Pokud partneři chtějí realizovat svůj společný život i nadále mohou tak učinit i v SRN, případně podniknout kroky k legalizaci pobytu výše jmenovaného na území České republiky. Nad rámec výše uvedeného si správní orgán dovoluje připomenout, že jmenovaný pobývá na území České republiky nelegálně již téměř rok a za tu dobu nepodnikl dostatečné kroky, aby svou situaci vyřešil. Jmenovaný trpí diabetem v léčbě může pokračovat i na území SRN. Správní orgán neshledal žádné závažné důvody, které by bránily v předání výše jmenovaného do Spolkové republiky Německo.“ S ohledem na situaci považuje soud takto odůvodněné závěry za dostatečné a přezkoumatelné.
18. K výše uvedeným důvodům poté soud dále doplňuje, že žalobce trpěl onemocněním diabetes již v době před příjezdem do ČR, kdy jak uvedl v průběhu pohovoru dne 13. 12. 2023 (čl. 56 správního spisu), mu byly v SRN poskytnuty veškeré služby zahrnující i lékařskou péči. Ta mu bude poskytnuta i nyní. Ke vztahu žalobce a jeho partnerky soud uvádí, že žalobce navázal tento vztah v době nelegálního pobytu na území ČR a jako takovému mu není poskytována ochrana v takovém rozsahu ve srovnání se vztahem, který vznikl v době legálního pobytu. Především si byl žalobce vědom svého nelegálního pobytu v ČR, kdy zcela vědomě navázal vztah a pokračoval v něm i poté, kdy mu muselo být známo, že existuje vysoké riziko toho, že bude nucen území ČR opustit pro svůj nelegální pobyt. Žalobce i přes tento fakt ve vztahu pokračoval. Nelze proto nyní přihlížet k tomuto vztahu jako k nepřekonatelné překážce při vycestování. Jelikož si nelegálního pobytu žalobce musela být vědoma i partnerka žalobce a s tím spojených rizik, nespátňuje v jejich dočasném oddělení, než si žalobce vyřeší svou pobytovou situaci, nepřiměřenost takového postupu. Rovněž délka trvání vztahu (cca 7 měsíců ke dni 17. 11. 2023 – čl. 3 správního spisu) nevykazuje zcela

zásadní překážku vycestování. Dále soud podotýká, že žalobce v rámci správního řízení uvedl, že rodinné příslušníky (tety a strýce) má i na území SRN, tudíž rodinné vazby existují i ve státě příslušném k převzetí žalobce. Rovněž nic nebrání partnerce žalobce, aby jej následovala na území SRN. Soud rovněž připomíná, že žalobce strávil podstatně delší čas pobytu např. ve Francii, kde i pracoval, tudíž délka pobytu na území ČR, nad to nelegálního pobytu, není v tomto případě směřodátným ukazatelem nepřiměřenosti rozhodnutí. Dále je žalobce narozen v roce X, kdy ho již nelze pro jeho věk řadit mezi mladistvé. Co se týče žalobcem tvrzených psychických problémů, odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. 7 Azs 38/2017 – 73, kde NSS uvedl, že *„Obzvláště závažným duševním onemocněním, v důsledku kterého by u cizince nastalo skutečné a prokazatelné riziko značného a nezvratného zhoršení jeho zdravotního stavu, které brání přemístění takového žadatele o mezinárodní ochranu do Polska dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, zpravidla nejsou úzkostně depresivní reakce, nejsou-li u žadatele zjištěny sebevražedné sklony a náhled choroby je celkově dobrý.“* Z uvedených důvodů soud rovněž nedošel k závěru, že by předání žalobce bylo jakkoliv nepřiměřené nebo existovaly důvody vhodného zřetele pro aplikaci diskrečního ustanovení.

19. Námitku žalobce, jíž rozporoval tvrzení žalovaného, že svou pobytovou situaci neřešil, shledal soud lichou. Žalobce pobýval na území ČR přibližně jeden rok, než začal svou situaci řešit (na území ČR přicestoval v prosinci 2022 a předložená plná moc advokáta je datována ke dni 16. 11. 2023). Po uvedenou dobu se žalobce pohyboval po území ČR volně a měl tak nespočet příležitostí k tomu, aby svou pobytovou situaci vyřešil a předešel tím tak negativním následkům svého nelegálního pobytu na území ČR a dopadům do svého posléze vzniklého a rozvíjeného osobního života. Tvrzení žalovaného v tomto ohledu nespátňuje soud za nepravdivá. Žalobce neomlouvá ani fakt, že nezná právní řád ČR, neboť v první řadě nebyl žalobce oprávněn vycestovat již ze SRN.
20. S ohledem na zjištěné skutečnosti neshledal soud nezbytné provádět žalobcem navržený důkaz lékařskou zprávou, neboť soud či žalovaný nezpochybňují žalobcův zdravotní stav. V takovém případě by bylo jeho provedení nevhodné, obzvláště proto, že by nepřineslo do řízení žádné nové informace.
21. Závěrem soud konstatuje, že napadené rozhodnutí zohlednilo veškeré individuální okolnosti případu; žalovaný se rovněž přezkoumatelným způsobem vyjádřil ke všem v řízení vyvstalým okolnostem a tvrzením žalobce, kdy současně vyhodnotil veškeré v úvahu přicházející skutečnosti mající vliv na rozhodnutí ve věci. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné a žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. února 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně